

Qui no coneix... Berenguer Fargas, mirar-se la gent de cara

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

La docència a secundària sempre fa més o menys popular un personatge, i aquest podria ser el cas d'en Berenguer Fargas i Torra (1973), que a més a més d'esportista consumat i de participar en l'associacionisme local, és també professor d'educació física. Disciplinat per als més diversos destins que proporciona la condició d'interí, en Berenguer va començar a Sallent ja fa quinze anys, i també passà per Sort i Malgrat de mar, i acumulant punts i experiència, aconseguí retornar a la seva ciutat passant abans per Moià, Navarres i Sant Joan de Vilatorrada. I aquí, el recordeu a plaça fent pinya als Tirallongues, o amb els moixogants del Correfoc? Segur que sí. Perquè en Berenguer Fargas té una singularitat que el fa excepcional: abans de complir el seu primer any de vida va quedar sord. D'això aviat en farà mig segle i aleshores la recepta comuna dels metges de Sant Joan de Déu, a Barcelona, consistia a aprendre el llenguatge dels signes i anar a una escola especial. Només la tossuderia d'uns pares valents capgirà la sentència: el Josep i la Montserrat batallaren arreu, i el Berenguer esdevingué un lluitador de l'escola ordinària. Estudià a la Flama des del parvulari, i passà la primària a l'escola Joncadella de Sant Joan, i després encara la secundària al Lluís de Peguera. Aprengué el llenguatge oral amb l'ajut d'un logopeda, i a escriure amb correcció, i a llegir els llibres, i amb el suport d'aparells auditius arribà fins a l'INEF fet un tros d'home. Perquè en Berenguer Fargas és tot ell un cos fibrat per a l'altar de l'esport: des de natació i judo al futbol, bàsquet o, a l'hivern, esquí i snowboard. I encara fins fa quatre dies practicant cròssfit, que recomana per dinàmic i exigent. A muntanya puja i baixa a peu o amb bicicleta, i durant anys ha participat en curses d'orientació amb el club Grions, de Sant Feliu de Buixalleu, entomant des dels majors reptes fins a nivells familiars, per tal de participar amb la seva companya Laura i un parell de criatures, l'Ot i l'Ada. Tots quatre -i el gos- ara s'han firat una autocaravana de segona mà però el Berenguer no oblida els assajos dels Tirallongues d'on ha estat co-cap de pinya i també cap de tronc, fins fa tres anys («I em va anar molt bé! Vam arribar a fer els primers castells de 8!»). Al tronc del castell, i sense aparells, només li queda mirar la cara del company de davant i estar més atent que ningú. I és així com s'ha fet gran: mirant de cara i esperant la millor vocalització de qui li parla. Patriota integral, si aleshores us diu que els bigotis li fan nosa és perquè pensa en el d'Aznar. I és que el Berenguer -circumspecte i complidor- només parla quan convé, rumia molt les coses i estima la seva feina amb la canalla al gimnàs o en pati obert. I al capdavant deixa que sigui la pell qui l'expliqui amb tres tatuatges geomètrics - una forca, un moixogant i un quatre de vuit-, que ara que arriba l'estiu llueix orgullós arreu on campa.